

fit Embede, men saalænge han er Embedsmand, skal han ikke kunne vise en Æneste bort af sin Menighed. Deri samstemmer jeg ganske med det ærede Medlem; men det maa vise det ærede Medlem, at jeg, som jo har været med at bringe dette Forslag ind, paa ingen Maade kan give ham Ret i, at Lovforslaget fører til Præstefrihed. Nei, det, her foreligger, kan og vil aldrig føre til, at den Slags Præstefrihed indføres. Men mærkeligt er det med det ærede Medlem, han er ikke konsekvent; thi, medens han her paastaar, at en geistlig Embedsmand skal betjene dem, han som Embedsmand er sat til at betjene, vil han ikke lade dette gjælde for Biskoppens Vedkommende. Naar en Kandidat kommer til Biskoppen og forlanger at blive ordineret og paaviser, at han kan opfylde de Betingelser, som fordrer for at faae et geistligt Kald, saa, siger det ærede Medlem, skal Biskoppen have Ret til at sige: Nei, jeg vil ikke ordinere Dig. Det ærede Medlem vil altsaa have Bispfrihed; men isaafald maa han tage Præstefrihed med som en nødvendig Konsekvens; thi den ene Embedsmand kan ikke have større Ret end den anden. (Kroggh: Det har jeg ikke talt et Ord om, det var den ærede Minister). Naa, det har det ærede Medlem heller ikke talt om? Ja, naar vi komme til at læse hans Foredrag fra i Eftermiddags, vil det nok vise sig; men det glæder mig ialtsald, at det ærede Medlem nu mener, at Biskoppen maa være forpligtet til at ordinere enhver Kandidat, der efter Lovforslagets § 1 henvender sig til ham og opfylder de befalede Betingelser. (Kroggh: Jeg har ikke talt et Ord om den Sag). Jeg troer nu at have gjort Rede for de Indvendinger, det ærede Medlem rejste imod mig, og jeg skal slutte med at sige, at det glæder mig, at han ikke havde flere Indvendinger at gjøre imod, hvad jeg sagde i Eftermiddags.

Dam: Der er fra adskillige Medlemmer af Thinget, som tilhøre en Side, som jeg vil tillade mig at kalde den geistlige Side, til Støtte for deres Modstand i denne Sag fremført en Henviisning til Grundlovens § 80, idet man nemlig paastaar, at det kan ikke være rigtigt saaledes ved enkelte organiske Love, stykkevis og efterhaanden at skabe en Kirkeforfat-

fatning. Det er jo, troer jeg, temmelig klart paavist af de andre ærede Talere, at Paragrafen ikke behøver at forstaaes saaledes, ialtsald forekommer det mig at være en formel Indvending, som ikke har saa megen Betydning for denne Sag. — Der er raabt paa en „Forsatning“; den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Kroggh), raabte derpaa: „lad os faae en Forsatning“, sagde han, — ligesom om det skulde være det bedste Midbel mod Kirkens Brøst, ligesom om det var det, vi meest trængte til i denne Tid. Den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Richl) raabte ligesledes om Forsatningen. „Ja“, sagde han, „vi skulle have en Kirkeforfatning, og det er det, man ikke vil lade os faae; kom med den“. Den ærede Kirkeminister kom ogsaa med den samme Paastand om en Forsatning; men den ærede Kirkeminister svøiede dog til: „for at vi kunne faae en Forsatning, for det Liv, som er i Kirken, en Forsatning for det kirkelige Liv“. Det er jo strax et stort Fremskridt; thi det blev jo aldeles ikke berørt af de tidligere Talere, jeg har omtalt, at der var et saadant kirkeligt Liv, som trængte til en Forsatning. Nu vil jeg, da Sagen har saa stor Alvor, tillade mig alvorlig at opløste det Spørgsmaal til det ærede Thing. „Kunne vi sige, at der her tillands i kirkelige Sager er et modent kirkeligt Liv, som man kan ønske, at der skulde være?“ Jeg vilde meget ønske, at man kunde besvare dette Spørgsmaal med et Ja; men jeg for mit Vedkommende kan det desværre ikke efter den Erfaring, jeg har. Vel veed jeg, og vel vil jeg indrømme, at der paa sine Steder, i visse Sogne, visse Menigheder eller visse Strøg af Menigheder findes et kirkeligt Liv, som man har al Grund til at glæde sig over; men jeg troer ikke, at man med Sandhed kan sige, at der rører sig i det Hele taget her i Landet et virkeligt kirkeligt Liv. Men det er et kirkeligt Liv, vi trænge til, og ikke, troer jeg, saameget til Former. — Naar Livet først er kommet, saa skulle vi see at staffe os Former, en Organisme for det. Men vi mangle de levende Organer. Disse ere efter min Mening vigtigere end en død Organisme, som skrives hen paa Papiret og forresten kun bestaar i, at man har Forsamlinger, hvor man